

Juraj Červenák

Les
přízraků

KAPITÁN STEIN
A PAVUČINA ZLOČINŮ
V DRAČÍM MĚSTĚ
A ZAKLETÝCH HORÁCH.

argo

Juraj Červenák

Les přízraků

KAPITÁN STEIN A PAVUČINA ZLOČINŮ
V DRAČÍM MĚSTĚ
A ZAKLETÝCH HORÁCH.

Ze slovenského originálu *Lesprízrakov* vydaného
nakladatelstvem Slovart v roce 2019
přeložil Robert Pilch.

Obálku navrhl a graficky upravil
a sazbu provedl Pavel Růt.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Jazyková korektura Ludmila Böhmová.

Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.

Technický redaktor Richard Klíčnick.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2015
jako svou 3980. publikaci.
Vytiskla Těšínská tiskárna.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-2877-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

KAPITOLA PRVNÍ

Tři muži se téměř poškorpi kvůli příběhu o založení proslulého města Trutnov. Cesta je dovede do mlýna u lesa, kde však nena-
leznou to, pro co přišli.

V lese bylo ticho jako na hřbitově, dokonce i podkovy a kola rachotily na zmrzlé cestě jaksi hluše, zastřeně, zvuk vázl ve spleti nahých větví.

„Někdo říká, že ti dva narazili na lesní vílu,“ vyprávěl Jakub Diviš na kozlíku s opratěmi v rukou. „Půvabnou jako jarní úsvit, plavé vlasy nespoutané, rty rudé, šaty hebké a průhledné jako závoj. Svůdně se vlnila přímo před jejich očima...“

„Pitomost,“ utál ho Stein. Seděl na ovčí houni vedle Diviše a natřásal se v nepravidelném rytmu vozu. S každým slovem mu od úst stoupaly bílé obláčky a na knírech a huňatém lemu pláště se srážela jinovatka. „Čeledíni zahlédli obrovského havrana. Kroužil nad lesem, hlasitě krákal a každou chvíli klesal a zase stoupal, jako by tam ležela mršina. Za ním šli ti dva, ne za polonahou lesní divoženkou. Kdo něco takového vymyslel? Snad ne ty sám, Jakube? Jen se přiznej. Měl by ses konečně oženit, abys přestal blouznit o takových bezbožnostech.“

„Já že jsem...? To ne, pane, na mou duši! Žádnou vílu jsem si nevybájl. Vyprávěl mi to Vašek, prý to zaslechl v hospodě u...“

„Že mě to nepřekvapuje! I tvůj bratr už by si potřeboval najít ženu. Je o dobré dva roky starší než tady Jaroš, dávno si měl založit vlastní rodinu a jako pořádný křesťan zplodit aspoň tři děti.“ Stein zavrtěl hlavou. „Podělaná víla! Kdo zkazí hezký, poctivý příběh tím, že do něj nacpe chlípnu, nestoudnou hříšnici? Proklatě! Byl to havran. To on je dovedl k propasti.“

Chvíli se ozývalo jen rachocení kol a řinčení podkov. Diviš po očku pokukoval po kapitánovi, ale nakonec pokrčil rameny a pokračoval:

„Takže zvědaví pacholci s úžasem zírali do rokliny. Stěny byly z narudlého pískovce, přesně z takového jsou nejstarší domy v Trutnově i část hradeb. Na dně rozsedliny se převáloval hustý opar, a když začichali, zkroutily se jim nosy – nebyla to mlha, ale kouř. Z něj se znenadání vynořil obludný plaz, šupinaté dračisko, hadí ocas, zuby jako meče. Uviděl ty dva, blýskl planoucíma očima, rozevřel tlamu a vychrlil záplavu ohně. Čeledíni v poslední chvíli vzali nohy na ramena a jako o závod běželi zpátky do věže svého pána Albrechta. Tam jejich vyprávění nejdříve nikdo nevěřil, ale pán z Trautenbergu nutně potřeboval kamenolom, a tak svolal muže a vydali se k rokli. Tam se Albrecht na vlastní oči přesvědčil, že obluda skutečně existuje; on sám se tak tak zachránil před jejím ohněm...“

„Proč nevzlétl?“ zeptal se Jaroš.

Diviš a Stein se ohlédli. Seržant se v koňském sedle držel těsně za vozem. Klobouk měl nasazený na šátku, kterým si omotal celou hlavu. Trčel zpod něj jediný pramínek černých vlasů.

„Kdo? Albrecht?“ zeptal se Stein, jako by přes kožešinou čapku naraženou až na uši dobře neslyšel.

Jaroš měl mírně přimhouřené oči a občas mu nepostřehnutelně škublo levým koutkem úst. Bavil se.

„Drak. Měl přece křídla. I na městském znaku je má.“

Stein se zamračil a tázavě pohlédl na Diviše. Kočí protáhl obličej.

„O žádném létání se příběh nezmiňuje.“

„Proč ne?“ mlel Jaroš svou. „Jestli měl drak křídla...“

„Malá. Zakrslá. Takovou obludu neunesla. I slepice má křídla, a neuletí.“

„Takže netvor vůbec nevylezl z rokly? Nepronásledoval ani pacholky, ani rytíře s družinou?“

„Ne. Hnízdil tam dole. Po několika dnech se pan Albrecht vrátil s plánem, jak draka lapit. Nechal vyrobít velkou dřevěnou klec...“

„Co tam žral?“

Stein se znovu ohlédl. „O co vám jde, seržante?“

„Když drak pořád seděl v propasti, čím se živil?“

„Koho to zajímá?“

„Mě, pane.“

„Možná do soutěsky padala zvěř otrávená dračím dechem.“

„Přesně tak,“ přitakal Diviš. „V příběhu se říká, že potvora ležela na vrstvě kostí a lebek.“

„Myslel jsem si to,“ pokýval Jaroš hlavou. „Za všechno můžou výpary.“

Stein se na něj ošklivě zamračil a zafuněl. „Jaké zase výpary? Zatraceně, seržante!“

„Jen se snažím přijít na to, co se za tou pověstí skrývá.“

„Proč by se za ní něco skrývalo?“

„Podle všeho puklinami v propasti unikaly z hlubin zemní výpary. Stává se to, slyšel jsem o místech, kde záhadně hynula zvěř a z oblohy padali ptáci, zabednění venkovani hned skučeli o kletbě, čarodějném kruhu, a dokonce věřili, že je tam brána do pekla. Byl to ale jen jedovatý dým z podzemí. Něco takového bude i případ trutnovské rokliny. Výpary způsobovaly vidiny, a když se jich někdo nadýchal víc, mohl i omdlít nebo přijít o život. Kromě toho to asi byla hořlavá látka, takže když si někdo posvítil do propadliště pochodní, dračí oheň byl na světě. Ve skutečnosti se to všechno dá docela jednoduše...“ Mladík ztichl. Stein měl ve strništěm porostlém obličejí výraz, jaký obvykle nasazoval, když se o něčem hádal s Matějem Barbaričem.

„Zabednění venkovani?“ ucedil.

„Kapitáne, snad nevěříte, že tam opravdu... chci říct...“ Jaroš ztichl.

„Tímhle mudrlantstvím jste se musel nakazit od notáře. Nic mezi nebem a zemí, všechno se dá vysvětlit učeným rozumem. Jak je potom možné, že na trutnovské radnici roky visela vycpaná dračí mršina?“

„Nu, popravdě,“ zkusil to seržant, „narafořit něco podobného není zase takový kumšt.“

„Jaroši.“

„Pane?“

„Neserte mě.“ Stein se otočil dopředu a zavřel na Diviše, aby pobídl spřežení.

Jaroš následoval vůz v uctivé vzdálenosti. Usoudil, že bude lepší nechat závěr pověsti nedopovězený.

Přestože do Narození Páně zbývaly už jen dva dny, po sněhu nebylo ani památky. Na Martina nasněžilo skoro po kolena, vypadalo to na další zimu, která bude delší a chladnější než předchozí, ale koncem listopadu se vrátily slunečné dny, teplo a obleva. Sníh se udržel jen ve stinných lesních zákoutích a na svazích Krkonoš lemujících severní obzor. Několik dnů před Vánoci udeřily mrazy, ale obloha zůstávala povětšinou čistá, blankytná, ani stopy po těžkých sněhových mračcích.

Ke zvuku kol a koňských kroků se přidalo zurčení vody. Vlčícký potok ještě úplně nezamrzl, mezi ledovými krustami vyrůstajícími ze břehu pořád tekla veselý proud. Vůz a jezdec přešli na druhý břeh a dál pokračovali podél křivolakého koryta.

Vlevo se táhl les, vpravo se krajina otevřela do luk a polí. Ze sychravého oparu, který se plížil mezi buky a břízami, vystoupila silueta stavby. Žádná chatrč, pořádný dům. U boční stěny se nad zděným žlabem zvedalo velké lopatkové kolo, ale netočilo se. Dřevěný náhon vedoucí k jeho horní části zůstal zavřený.

„Proč nemelou?“ podivil se Stein. „Dokud teče voda, je škoda toho nevyužít.“

Údiv se změnil v podezření, když odbočili na přední dvůr a spatřili pootevřené dveře. Diviš přitáhl opratě. Stein vrhl na Jaroše zneklidnělý pohled a seržant krátce přikývl – kdo v takovém mrazu zapomene zavřít? Oba jako na povel zvedli hlavy a zjistili, že se z komína nekouří.

„Do prdele,“ zabručel Stein a pomalu slezl z kozlíku – dával si pozor na levou nohu, v zimě se mu koleno pošramocené

tureckým šípem připomínalo víc než kdy jindy, „měl jsem si vzít pušku.“

Jaroš sesedl z koně a ze závěsu na opasku vytáhl tesák; před nějakou dobou ho při účtování s vídeňskými spiklenci zlomil, ale do rukojeti z parohu pak nechal vsadit úplně novou čepel – tahle byla skoro o dvě pídě delší, s rozšířeným zakřiveným hrotem a hřbetem zubatým jako pila. Zjistil, že zbraň je teď lépe vyvážená a víc mu sedí do ruky. Dokonce s sebou přestal tahat obouruční meč, jímž donedávna všechny strašil.

„Pane,“ zachraptěl z vozu Diviš, „myslíte, že tu došlo k něčemu...?“

„Pst,“ zarazil ho Stein, zpod pláště vylovil pistoli a hlavní ukázal na vchod. Jaroš znovu mlčky přikývl (k mnoha věcem už nepotřebovali slova), došel ke dveřím a opatrně je otevřel dokořán; panty jen slabounce vrzly. Chvilí naslouchal a pak zmizel v přítmí předsíně.

Stein nasypal dávku na pánvičku pistole, cvakl ocílkou, odvrátil se od budovy a zrakem zkoumal okolí. Nikde žádný pohyb. V maštali, chlěvě, stáji a kůlnách vládlo až nepatřičné ticho. Svrástil obočí.

„Pes,“ vzpomněl si.

„Pane?“ zeptal se Diviš, ale Stein ho znovu umlčel rázným gestem, udělal pár kroků a nahlédl za roh domu. Pes tam byl, pořád na řetězu, ale neškubal s ním jako obvykle. Nebylo divu – s mozkiem lezoucím z rozbité lebky a jazykem přimrzlým ke krvavé kaluži už neškube nikdo s ničím.

„Kapitáne?“

Stein se prudce otočil ke dveřím. Jaroš mu pokynul od prahu.

„Pojďte. Rychle.“

Seržantův obličej jen zřídka prozrazoval jeho vnitřní rozpoložení, ale Steinovi už stačily i drobné náznaky. Hned věděl, že to uvnitř bude zlé.

„Počkej tady,“ přikázal Divišovi. „Kdybys zahlédl cokoli neobvyklého, křič.“

Mlynářovu ženu našli v hlavní místnosti, ležela na posteli u kamen svázaná provazem na pytle. Vlasy měla rozpuštěné a rozčuchané, obličej rozbitý a opuchlý téměř k nepoznání, žívuček rozhalený a s jedním ňadrem venku (bradavku obklopovaly stopy po zubech), sukni a spodničku roztržené a vyhrnuté, stehna pokrytá modřinami a zaschlou krví.

Steina překvapilo, že se jí hrudník pořád slabě zvedá a je slyšet chraplavý dech.

„Můj Bože. Seržante, ta pouta.“

Jaroš se k ženě sklonil, ale jakmile se jí dotkl, trhla sebou, zamžourala škvírami v opuchlinách, zasténala a ucukla.

„Paní Feystová,“ naklonil se k ní kapitán, „to jsem já, Joachim Stein ze Stříbrné skály. Uklidněte se. Už se nemáte čeho bát.“

Navzdory přetrvávajícímu odporu zbavil Jaroš ubožačku pout a přehodil přes ni peřinu, doteď shrnutou na podlaze u postele. Zpoza rozbitých rtů se draly čím dál hlasitější vzlyky – ženě se vracely vzpomínky na hrůzu, kterou zakusila.

„Postaráme se o vás, paní Feystová,“ chlácholil ji Stein. „Seržante, porozhlédněte se po mlynáři.“

Jaroš přikývl a zamířil ke dveřím do mlýnice. Stein přitáhl k posteli židli a posadil se. Huňatou čepici s trsem sojčích pírek za sponou si sundal, aby ho mlynářka lépe viděla.

„Paní Feystová,“ opakováním jejího jména zdůrazňoval, že není cizinec, „potřebuji vaši pomoc. Vnímáte mě? Rozumíte mi? Víím, že nemáte sil nazbyt, ale zkuste se vzpamatovat a řekněte mi...“

„Ostuda,“ vyrazila ze sebe. „Taková ostuda!“

„Stydět by se měli ti, kdo vám ublížili. A pokud nemají svědomí, já nebo kat už je přinutíme, aby se káli. Na to vám dávám své slovo. Teď ale potřebuji najít vašeho manžela. Vííte, kde je?“

Žena zasténala hlasitěji a přitáhla si peřinu až k nosu. Stein si povzdechl.

„Je to důležité, paní Feystová.“

Cosi zamumlala přes okraj peřiny.

„Prosím?“ naklonil se k ní. Odtáhla se a znovu zasténala, ale pak přemohla nářek deroucí se z hrudi a zřetelněji řekla:

„Sklep.“

„Sklep? Váš muž je ve sklepe?“ Stein se rozhlédl. „Kde je vchod?“

Zpod peřiny se natáhla roztřesená ruka. „Tam.“

„Paní Feystová,“ řekl Stein a zase vstal, „teď se na chvíli vzdám. Zjistím, co je s vaším mužem, a hned se vrátím, slibuji. Seržante!“

Z mlýnice zazněly kroky a do místnosti nakoukl Jaroš. Stein už kulhal ke dveřím do předsíně.

„Potřebujeme světlo.“

Mladík vzal ze zdi kahan, postavil ho na stůl a po chvíli škrtnutím křesadlem zapálil knot. Mlynářka kupodivu ztichla, zatajila dech, vyvalovala oči a napjatě naslouchala. Jaroš našel kapitána, jak stojí v předsíni před tmavým výklenkem, v němž se rýsovaly dveře. Klíč byl v zámku. Stein odemkl a pokynul Jarošovi. Pobočník posvítil na příkré dřevěné schodiště. Pod ním se cosi pohnulo, uslyšeli šramot a přidušené mumláni.

„Díky Bohu, žije,“ ulevilo se Steinovi. „Zavolejte Jakuba, ať jde zatopit. Je tam zima jako v psinci.“

*

„Přišli včera večer,“ vyprávěl Feyst roztřeseným hlasem. Byl to dobře živený muž přibližně ve Steinově věku, ale události uplynulých hodin jako by mu přidaly deset let a ubraly alespoň dvacet liber. Podle stěžování si na ostré píchání v boku Jaroš odhadoval, že má zlomené žebro, možná dvě, a mluvil šišlavě, protože přišel o pár zubů. Zápěstí měl odřená do krve, jak se snažil vykrotit z pout.

Napil se svařeného vína a zasténal. „Pes začal štěkat, tak jsem se šel podívat, koho k nám čerti tak pozdě nesou. Koho

nebo co. Lesy se hemží vlky a medvědy, vždyť to víte sám, pane kapitáne, setkal jste se s tím lidožroutem zpod Černé hory...“

„Jeho hlavu mám vystavenou nad krbem.“

„Díky Bohu, pane kapitáne. Díky Bohu! Takže zrovna jsem otevřel dveře, když zazněl úder. Pes jenom jednou jedinkrát zaskučel a ztichl. Okamžitě mi svitlo, že to nebude vlk ani medvěd. Polekal jsem se, že je to sám strašný...“ Mlynář ztlumil hlas a naklonil se blíže ke Steinovi, „...Rübezahl.“

„Rübezahl?“ zeptal se Jaroš.

Oba ho probodli očima a varovně zasyčeli.

„Ne tak nahlas, mladý pane,“ šeptal Feyst. „Nechceme ho přivolat. V zimě schází z hor a toulá se lesy v údolích, shání něco k snědku a straší lovce a pocestné. Prý ho před měsícem viděli u Weigelsdorfu, zrovna když se přehnala ta fujavice...“

„U Weigelsdorfu?“ vyhrkl Jakub Diviš, který právě zavřel železná dvířka kamen a narovnal se. Hořící polena praskala a místností se šířilo příjemné teplo. Mladík ukazovákem načrtl před obličejem kříž. „Blízko. Viděli ho dobře?“

„Statná postava s obřím ocasem a kopyty, na hlavě parohy, v ruce těžká sukovitá hůl...“

„Byl to on, na mou věru.“

„Co je zač?“ zajímal se Jaroš.

„Duch hor,“ odpověděl mu Stein. „Ovládá živly, hlavně vítr a déšť, a trestá lidi za jejich...“ Náhle ztichl a úkosem se zamračil na seržanta, kterému už zase škubalo v koutku úst. „K věci. Pane mlynáři, slyšel jste, jak někdo zneškodnil vašeho psa.“

„Ano. Chtěl jsem rychle zavřít, ale vtom do dveří vrazil chlap a něčím mě praštil po hlavě. Složil jsem se jako prázdný pytel. Pak mě ti lotři vyvlekli na zápraží a tam mi naložili, co se do mě vešlo, hlava nehlava. Po kopanci do zubů jsem ztratil vědomí, a když jsem se vzpamatoval, ležel jsem někde v zimě a tmě, svázaný jako snop, rozbolavělý a zkrvavený, jak jste mě později našli. Všechno jsem slyšel někde nad sebou, a tak

mi došlo, že mě hodili do sklepa. A ty zvuky...“ Mlynářovi přeskočil hlas a zašilhal na ženu, která pod peřinou ani nemukla, a protože měla z očí úzké škvíry, nedokázali odhadnout, jestli bdí, nebo usnula vyčerpáním. „Ty zvuky... aby je mor sežral, zkurvysyny! Markétka mě volala jménem, prosila o pomoc a slitování, ale já jsem se nedokázal ani pohnout. Všechno jsem slyšel, všechno...“

Feyst odložil pohár a skryl obličej do dlaní. Ramena se mu trásla přidruženým pláčem. Stein se na něj díval a jeho výraz prozrazoval, že v něm klokotá hněv.

„Pane Feyste.“

Mlynář si otřel obličej, přičemž si slzami rozmazal i zbytky krve a prachu ze sklepa.

„Kolik jich bylo?“ zeptal se Stein.

„Dva.“

„Jen dva?“

„Překvapili mě, úplně zaskočili...“

„Jak vypadali?“

„Nemám tušení, pane kapitáne.“

„Kvůli tmě?“

„To taky, ale hlavně měli masky. Konopné pytle s vyříznutými otvory pro oči, uvázané pod krkem.“

„Hm. Takže masky.“ Stein pohlédl na Jaroše, který stál opřený o hranu stolu.

„Zřejmě to nebyli tuláci, kteří náhodou procházeli kolem,“ potvrdil kapitánovu domněnku. „Jinak by se neobtěžovali s maskováním.“

„Chraň Bůh,“ hlesl Feyst. „Myslíte si, že mě takhle zřídil někdo známý?“

„Někdo, koho byste mohl znovu potkat a poznat,“ přikývl Stein. „Zřejmě žije nablízku, ve Vlčicích nebo v Trutnově. Děkujte Bohu, že to ti lotři vymysleli takhle. Vždycky se nabízí i jednodušší řešení, jak oběti zabránit ve svědectví před soudem. Hlasy jste nepoznal?“